

Títol: «Cap de vena»
Autor: Miquel Salvo
Editorial Tabarca llibres
Narrativa juvenil

«Cap de vena» és la història de Francesc, un xiquet de 14 anys que es queda orfe i viu amb els seus iaios. A l'institut ni li han suspés l'assignatura de valencià i per recuperar-la ha d'escriure unes redaccions. El fet d'escriure l'ajudarà a entendre millor el món que l'envolta. Un món, que amb la revolució pròpia dels 14 anys, està ple de circumstàncies que el porten del cel a l'infern. Francesc va creixent mentre va entenent la vida, i ho fa al compàs de la naturalesa. En poc de temps descobrirà el dolor de la pèrdua, la importància de l'amistat i la de la família, l'amor, el sexe, el desamor i el valor de la veritat i del silenci.

En 'Cap de vena' ens trobem un Francesc que cau bé, amb qui de seguida s'aconsegueix l'empatia. Des de ben al principi hi juga a favor el fet que s'adreça a un destinatari concret, clar, particular. Apel·la de manera directa a la seua professora i a ella s'adreça directament quan escriu les redaccions, i amb fòrmules tan col·loquials com , saps què? Que sàpies que, o, t'ho torne a dir per si t'emboliques.

En la novel·la, Miquel Salvo aborda el sexe i l'homosexualitat d'una manera absolutament natural. A eixes edats comencen a despertar els cossos i a tindre noves sensacions i impulsos. En 'Cap de vena' això és tractat amb molta sensibilitat, amb les coses pel seu nom i amb molta subtileza alhora.

Un altre personatge destacat de la novel·la és la naturalesa, el fil sobre el qual van cosint-se totes les històries. Una naturalesa activa, que interactúa amb els personatges, i una naturalesa també silent, que els acull, que s'ofereix d'escenari per a diferents actes o es converteix, si cal, en teló de fons. Hi ha el riu, el Millars, però també la mar, amb una gran presència. Hi ha l'ombra de la figuera i l'olor narcòtica de les figues, els baladres, la muntanya, el cel ple d'estels. Però també escenaris concrets de Vila-real: la placeta de l'Àngel, la séquia, els brancals i les pipes. Quàntes bosses de pipes haurem menjat asseguts a un brancal quan teníem l'edat de Francesc !!!

Hi ha històries dins de la mateixa història, que donen un valor afegit a la narració. Hi ha enginy, hi ha humor, i sobretot hi ha una gran dosi de respecte. Hi ha, a més, el que considere un gran triomf del narrador, el lector va veient com al llarg de la història, efectivament l'escriptura, el fet que Francesc aboque al paper tot el que li passa i tot el que sent, es fa necessària per anar entenent la vida i sobretot es converteix en bàlsam per al protagonista, al temps que ofereix una privilegiada clarividència al lector, amb carta blanca per a assomar-se al dietari d'un adolescent.

Durant l'adolescència es magnifica tot el que passa i es tendeix a pensar que després d'una desgràcia no es pot eixir del pou. De grans sabem que, més o menys dolorosament, sempre s'acaba eixint. Però a eixes edats tot sembla la fi del món, i en 'Cap de Vena' això queda molt ben explicat, molt ben resolt, i em sembla una de les grans lliçons d'esta història.

De vegades els llibres destinats als joves tendeixen a fer de vehicle d'un moralina massa òbvia, condescendent, i insistent. En Cap de Vena, això s'evita per una estratègia molt senzilla i complicada alhora per part del narrador. Aconsegueix, no posar-se en la pell del protagonista, sinò ser el propi protagonista.

A través de la primera persona, sense cap judici i amb un llenguatge senzill i directe 'Cap de Vena' és la història de qualsevol jove, de qualsevol adult que encara conserve en la memòria aquelles embranzides de la joventut.